

DAGSAVISEN

SJEFREDAKTØR/ADM.DIREKTØR:
EIRIK HOFF LYSHOLMOSLO-REDAKTØR: BENTE ROGNAN GRAVKLEV
POLITISK REDAKTØR: LARS WEST JOHNSENDagsavisen er en fri og uavhengig avis, med utgangspunkt i arbeiderbevegelsens verdier.
Avisen redigeres etter Vær Varsom-plakaten og Redaktørplakaten.

Dyr og dårlig løsning

Debatten om det nye regjeringskvartalet blusser opp med ujevne mellomrom. I årets valgkamp fordi Senterpartiets leder Trygve Slagsvold Vedum lovet velgere i nord at han vil nedskalere gigantprosjektet med en – foreløpig – prislapp på mellom 26 og 36 milliarder kroner, og heller bruke deler av pengene på satsinger i Nord-Norge.

Det er kloke tanker fra Vedum, som fortjener en bedre mottakelse enn de sedvanlige anklagene om populisme fra regjeringen. Det er mange rundt om i landet som spør seg hvorfor offentlige midler kan brukes i hovedstaden uten større debatt, samtidig som, for å ta et eksempel, en forlengelse av jernbanenettet nordover i Nord-Norgebanen avfeies som urealistisk dyrt fra sentralt politisk hold. Vedum viser at han tar disse stemmene på alvor.

Det er ikke bare som et pengesluk regjeringskvartalet er problematisk. Oslopolitikerne føler seg tidvis overkjørt i prosessen. «Jeg oppfordrer staten til å behandle oss som noe mer enn en lokal pølsebod», sa byrådsleder Raymond Johansen i fjor. Det er slett ikke gitt at en gigantisk bygningsmasse ved dagens høyblokk i Akersgata er til beste for utviklingen av Oslo sentrum.

Spørsmålet er om motforestillingene fra politisk hold kommer for sent.

Vedum får nå støtte fra tidligere Venstre-statsråd Ola Elvestuen. Også Ap på Stortinget har tidligere åpnet for at en nedskalering kan være riktig, og regjeringen selv lover å se over kostnadene en gang til. Det er den eneste riktige avgjørelsen.

Vi skulle gjerne applaudert forslagene om å kutte utgiftene, og vi støtter tankene om et mindre dominerende regjeringskvartal. Spørsmålet er om disse motforestillingene fra politisk hold kommer for sent. Det er synd at opposisjonen ikke har vært tydeligere på et tidligere tidspunkt.

Stortinget har vedtatt byggetrinn 1, som har en kostnadsramme på 20,5 milliarder kroner. En stor del av prislappen skyldes sikkerhetshensyn. Det er helt nødvendig å garantere for sikkerheten til politikere og andre ansatte i departementene – vi har tross alt nylig markert at det er ti år siden et grusomt terrorangrep i Norge, blant annet på deler av den bygningsmassen det her er snakk om.

Spørsmålet må være om hvorvidt alle departementene må samlokaliseres. Den beslutningen ble tatt av den rødgrønne regjeringen, og er videreført av de borgerlige de siste åtte årene. Våre politikere har hele tida visst det blir dyrt å bygge opp igjen regjeringskvartalet. Prislappen kan ikke komme som en overraskelse.

Vi håper det fortsatt er mulig å nedskalere det nye regjeringskvartalet. Men vi skulle helst sett at alle innsigelsene hadde kommet tidligere. Det kunne ha spart oss for mye penger – og kanskje kunne den historiske Y-blokka ha blitt stående.

Nokon kjem

Det rødgrønne kaoset kan ødelegge valgkampen. Men det ødelegger neppe et samarbeid etter en valgseier.

HEGE ULSTEIN

Kommentator

KOMMENTAR

Twitter: @hegeulstein

Ordet «rødgrønt» er bare en bokstav unna å bli til «rødgrøt». Tilsynelatende er det dette vi ser nå: Et salig kaos, der det ikke lenger finnes noe troverdig regjeringsalternativ på venstresiden. Ap vil samarbeide med SV og Sp. Men Sp foretrekker en regjering med bare Sp og Ap. SV er åpen for det meste, også å ta inn MDG og/eller Rødt. Men de skal ha en uravstemning før de kan si endelig ja til en eventuell regjeringsplattform.

Kontrasten til 2005 kunne nesten ikke ha vært større. Da var det rødgrønne alternativet med SV, Sp og Ap avklart, avtalt, koordinert og bunnsolid. Kristin Halvorsen, Åslaug Haga og Jens Stoltenberg hadde pressekonferanser sammen, de hadde funnet ut av de vanskeligste konfliktsakene, de hadde en felles statsministerkandidat og en plan for hva de ville gjøre dersom de vant valget.

Fredag morgen ville ikke Sp-leder Trygve Slagsvold Vedum en gang delta i debatt i politisk kvarter sammen med Jonas Gahr Støre og Audun Lysbakken. Mandag stiller han i statsministerduell mot Jonas Gahr Støre og Erna Solberg.

Det bør ikke komme som noen overraskelse, verken på politikere eller kommentatorer, at Senterpartiet foretrekker en regjering med Ap og Sp. Partiets landsmøte i juni vedtok en uttalelse som slår fast at «en Senterparti-/Ap-basert regjering er den beste plattformen for en regjering som ser hele Norge». Her er det to ting å merke seg: Det står basert, og det står beste. Det åpner for at Senterpartiet kan gå inn i en rødgrønn trepartiregjering uten at de kan anklages for eksplisitt løftebrudd. Selv om partiet er tydelige på hva de foretrekker, har ikke Senterpartiet stilt noe ultimatum. De vil se hva valgresultatet åpner for av ulike muligheter, og er svært bevisste på å ikke utelukke et SV-samarbeid fullstendig.

Da Oslo Ap og partileder Jonas Gahr Støre lanserte Aps vekstplan for Oslo fredag morgen, var det ett poeng som gikk igjen: By og land, hand i hand. Det var ingen tvil om at undertonen var klare meldinger til Senterpartiet. «Setter vi by opp mot land, så taper begge», sa Støre. «Hvis man vi ta hele landet i bruk, betyr det også byene. Det er tross alt der de fleste bor», sa Espen Barth-Eide. Senterpartiets angrep på byvekstavtalene ble kontant parert.

Det er en viss irritasjon over Senterpartiet i Ap nå. Ikke minst i Oslo, der Jan Bøhler, tidligere leder av Oslo Ap, sentralstyremedlem og stortingsrepresentant har falt sine gamle partikamerater i ryggen og meldt overgang til Senterpartiet. Men irritasjonen er ikke større enn at Ap ser og forstår at også de er tjent med at Sp klarer å holde på velgerne de har lokket over fra borgerlig side. Senterpartiet liker på sin side ikke Aps forsøk på å presse dem inn i den rødgrønne folden.

Mens de mannlige partilederne har snakket seg inn i konflikter ved inngangen til valgkampen, har de tre kvinnelige nestledere – Kirsti Bergstø i SV, Hadia Tajik i Ap og Anne Beathe

til å komme

 Sier Døvnen

Kristiansen Tvinnereim i Senterpartiet – uformelle møter med ujevne mellomrom. Disse treffene er ikke sanksjonert av partiledelsene, men de tre nestlederne har på denne måten skapt en kanal for åpen dialog mellom partiledelsen i Ap, SV og Sp. Snart dukker de visstnok opp i en felles reportasje i magasinet Tara. Det er verdt å merke seg – særlig for dem som nå avskriver det rødgrønne samarbeidet.

Det som er sant, er ofte litt kjedelig. Slik er det også i dette tilfellet: Dersom det blir regjeringsskifte, er det valgresultatet som avgjør hva slags rødgrønn regjering vi får. Arbeiderpartiet kan – som Høyre – aldri fullstendig utelukke en teoretisk mulighet for at de tar

regjeringsansvar alene. Men det er ikke det de vil, og det er heller ikke sannsynlig. Dersom Ap blir så store at de får muskler til å styre alene, vil de også være så store at de har muskler til å være den reelle sjefen for det rødgrønne alternativet de aller helst vil ha.

Den største bekymringen på rødgrønn side nå – og særlig for Arbeiderpartiet – burde være at flertallet kan glippe. For fire år siden kollapset Ap i det Arendalsuka var i gang. Nå er det en drøy uke til Arendalsuka. For fire år siden kom KrF og Venstre så vidt over sperregrensen, mens MDG og Rødt kom under. Selv om alle målinger viser et motsatt bilde nå, kan det snu. KrFs velgere er få, men trofaste – og de møter

opp på valgdagen. Venstre kommer til å få hjelp av taktiske Høyre-velgere Høyres valgkampmaskineri. Rødt og MDG har på sin side mobilisert unge, urbane velgere. Det gjenstår å se hvor mange av dem som faktisk putter en valgseddel i urnen 13. september.

Derfor må Jonas Gahr Støre og Ap gjøre jobben selv. Det klarte de ikke i 2017, og det var derfor det ikke ble regjeringsskifte. SV og Sp leverte gode resultater. Hvor tøff den motbakken egentlig er, har kommet litt i bakgrunnen. Men Ap er for tida ganske godt fornøyd med at de har 24,3 prosent på snittet av målingene. Dette tallet – 24,3 – er på desimalen det samme som partiet fikk ved valget i

2001. Det var et politisk mareritt så mørkt og grusomt at Ap-folk fortsatt helst ikke vil snakke om det. Et annet tall forteller den samme historien: 27,4 ble Aps resultat for fire år siden. Det var så trist at flere sosialdemokrater tok til tårene. Skulle Ap oppleve å få 27,4 på en måling nå, vil det også skape tårer. Gledetårer.

Ved inngangen til denne valgkampen ligger Ap altså så dårlig an at de er fornøyd med et katastroferesultat og klare til å jubile for en krisemåling. Likevel kan Jonas Gahr Støre bli statsminister for et regjeringalternativ svært få tror på.

hege.ulstein@dagsavisen.no